

Mál nr. 100/2009

M og vátryggingafélagið V vegna X

Slys á fjórhjóli 26. desember 2008 nálægt Garði á Reykjanesi.

Gögn.

- 1) Málskot móttakið 19. mars 2009, ásamt fylgiskjöllum.
- 2) Bréf vátryggingafélagsins til nefndarinnar, dags. 6. apríl 2009.

Málsatvik.

Þann 26. desember 2008 slasaðist ökumaður fjórhjólsins X þar sem hann ók því nálægt Garði á Reykjanesi. Lýsing hans á atvikum þeim sem leiddu til slyssins er verulega stutt, en í tjónstilkynningu til vátryggingafélagsins segir að fjórhjólinu hafi verið ekið til vinstri í beygju og við það hafi ökumaður fallið í jörðina með þeim afleiðingum að hægri fótur hans brotnaði. Í bréfi lögmanns hans til nefndarinnar kemur fram að slysið hafi atvikast þannig að umbjóðandi hans hafi verið „að aka fjórhjólinu X þegar það valt í beygju með þeim afleiðingum að hann datt af hjólinu og fótbrotnaði.“ Af gögnum málsins verður ekki ráðið að lögregla hafi verið kvödd á vettvang og lögregluskýrsla liggur því ekki fyrir. Ökumaður fjórhjólsins X er fæddur í október 1996 og var því rétt orðin 12 ára þegar slysið varð. Fjórhjólið er skráningarskylt vélknúið ökutæki og skráð sem torfærutæki í ökutækjaskrá. V tryggði hjólið með lögmæltri slysátryggingu ökumanns á slysdegi.

Vátryggingafélagið hefur hafnað greiðsluskyldu úr slysátryggingu ökumanns með vísan til gr. 8.1 í skilmálum vátryggingarinnar á þeim grundvelli að ökumaður hafi ekki haft ökuréttindi til að aka umræddu fjórhjóli. Lögmáður málskotsaðila telur að tilvísun vátryggingafélagsins eigi ekki við.

Álit.

Ökumaður fjórhjólsins X var eins og áður segir einungis 12 ára þegar hann slasaðist við akstur þess. Fjórhjólið er skráð í ökutækjaskrá með 439 rúmsentimetra slagrými. Í 4.gr. 55.gr. umferðarlaga nr. 50/1987 kemur fram að óheimilt er að stjórna slíku tæki nema hafa réttindi til að stjórna bifreið eða bifhjól. Ljóst er að ökumaðurinn hafði hvorki réttindi til að stjórna bifreið eða bifhjól. Þrátt fyrir stutta lýsingu á tjónsatburðinum sjálfum verður við úrslausn málsins að taka afstöðu til þess hvort ökumaður sýndi stórkostlegt gáleysi við aksturinn, sbr. 90.gr. laga um vátryggingasamninga nr. 30/2004 og hvort orsakatengsl eru milli þess og líkamstjóns hans. Þá verður að líta til aldurs ökumanns sem og þess að hann hafði ekki réttindi til að aka fjórhjólinu.

Stór þáttur í akstri ökutækja er að hafa til þess þekkingu og reynslu. Sá sem reynir að aka ökutæki án þeirrar þekkingar og reynslu má vita að það getur valdið hættu. Af þeim gögnum sem lögð hafa verið fram í þessu máli verður að telja að ökumaður, þrátt fyrir ungan aldur, hafi mátt gera sér grein fyrir því að hann hafði ekki nægilega reynslu og þekkingu til þess að aka fjórhjóli. Sérstaklega þegar litið er til lýsingar hans á tjónsatburðinum, sem verður ekki öðruvísi skilin en þannig að hann hafi einfaldlega verið að beygja til vinstri og við það misst stjórn á fjórhjólinu. Það að ráða ekki við akstur fjórhjólsins í jafn einföldum akstri og lýsing af tjónsatburði bendir til þykir sýna að ökumaður hafi alls ekki haft næga þekkingu og reynslu til að aka fjórhjólinu. Það að

reyna að aka því telst því stórkostlegt gáleysi að hálfu ökumanns. Af þeirri ástæðu telst greiðsluskylda váttryggingafélagsins ekki fyrir hendi, sbr. gr. 8.1 í váttryggingaskilmálum og einnig með vísan til 90.gr. laga um váttryggingasamninga nr. 30/2004. Í ljósi þeirrar niðurstöðu þykir ekki nauðsynlegt að fjalla frekar um váttryggingaskilmála váttryggingafélagsins, sérstaklega ákvæði gr. 8.1, með hliðsjón af því hvort unnt sé að takmarka ábyrgð félagsins með hlutrænum hætti vegna ökuréttindaleysis,

Niðurstaða.

Tjón M er ekki greiðsluskylt úr slysáttryggingu ökumanns.

Reykjavík 20. apríl 2009

Rúnar Guðmundsson hdl.

Þóra Hallgrímsdóttir hdl.

Jón Magnússon hrl.